

De cum intră Cel-fără-nume, Federigo îi ieși înaintea cu bucurie, cu o înfățișare senină, plină de afecțiune și cu brațele întinse, ca și când l-ar fi așteptat; «de multă vreme și de atâtea ori s-ar fi convenit să vin eu la dumneata».

«La mine, dumneata? Oare știi cine sunt? Nu ți s-a spus numele meu?». «Lasă-mă», zise Federigo, luându-i-o cu o dragoste nemărginită, lasă-mă să strâng mâna asta».

Vorbind astfel, cardinalul deschise brațele și-l cuprinse cu dragoste pe Cel-fără-nume, care, după ce atâta timp încercase să se ferească și se împotrivi, se supuse acum, învins de aceste cuvinte, și-l îmbrățișă la rândul său pe Federigo. Cel-fără-nume se desprinsese din această îmbrățișare, apoi exclamă: «Dumnezeule cu adevărat mare! Dumnezeule cu adevărat bun! Mă cunosc acum, înțeleg cine sunt».

«Să nu crezi că mă mulțumesc astăzi numai cu vizita aceasta. Te vei întoarce, nu-i așa?». «Să mă întorc?» spuse Cel-fără-nume. «Chiar dacă m-ai alunga, tot așa rămâne la ușa dumată, ca un cerșetor.

Am nevoie să-ți vorbesc, să te aud, să te văd!
Am nevoie de dumneata!».

Alessandro Manzoni, *Logodnicii*

Caravaggio, *Adorația magilor* (detaliu), 1609.
Muzeul Regional din Messina, Italia. © A. Dagli Orti/Scala, Florența

Evenimentul creștin are forma întâlnirii cu o realitate fizică, trupească, făcută din timp și spațiu. Este întâlnirea cu o realitate prezentă, vie, în întregime umană, a cărei semnificație exhaustivă este aceea de a fi semn vizibil al prezenței lui Cristos, al lui Dumnezeu-făcut-om în forma precară a unei înfățișări umane. Această întâlnire este ceea ce polarizează neconținut trăirea noastră, conferă semnificație și sinteză existenței noastre. Fără ea nu există nicio sursă de conștiință de noutate în viața noastră.

Luigi Giussani